

๑

กรี้ง!! กรี้ง!!

เสียงกระดิ่งดังขึ้นทุกครั้งที่ประตูร้านถูกผลักเข้ามา ช่วงแรกๆ ฉันรู้สึกรำคาญอยู่หรอก แต่ตอนนี้ชินแล้วละ --

นาฬิกาที่แขวนอยู่บนผนังบอกเวลาห้าโมงตรงพอดี ฉันจัดแจงผูกผ้ากันเปื้อนสีแดงพร้อมกับสวมหมวกเก็บปัสตีเดียวกัน (เครื่องแบบพนักงานร้านนะ) นอกจากนั้นภายในร้านยังถูกตกแต่งด้วยสีแดงและสีขาว -O- ถามว่าทำไมนะเหรอ เพราะร้านนี้มีชื่อว่า 'สตรอเบอร์รี่คาเฟ่' นะสิ -- บางคนอาจจะเถียงว่าไม่เห็นเหมือนกัน แต่ฉันว่ามันก็แอบเกี่ยวข้องกันอยู่นะ

เฮ้อ ทำไมวันนี้บรรยากาศไม่ค่อยคึกคักเลยละ ปกติต้องมีนักธุรกิจมานั่งทำงาน ต้องมีเด็กสาววัยรุ่นมานั่งหลบมุมอ่านนิยาย หรืออย่างน้อยต้องมีคู่รักมานั่งจู้จี้กันให้อัจฉตาร้อนบ้าง แต่นี่อะไรกันไม่มีลูกค้าเลยสักคน ฉันเลยต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวและเดี๋ยวตาย ชีวิตของฉันก็เป็นแบบนี้แหละ ไม่ค่อยมีอะไรน่าสนใจ ฮ้าว...ง่วงนอนจัง =_= ฉันหาวแล้ว

หาวอีก นั่นทำให้บรรยากาศอึมครึมเข้าไปใหญ่

มีใครเคยบอกไว้ว่าชีวิตของคนเรามากจะพบเจอเรื่องน่าตื่นเต้น

สลัดกับเรื่องน่าเบื่อเสมอ แต่ชีวิตยี่สิบปีอันแสนน่าเบื่อของฉันกลับไม่เคย
พบเจอเรื่องตื่นเต้นเลยสักครั้ง หวังว่าวันนี้จะมีเรื่องให้ตื่นเต้นซะทีนะ

--

ฉันนั่งทำคางอยู่หลังเคาน์เตอร์ พอเหม่อมองออกไปนอกกระจก
ร้าน ฉันแทบจะลืมความง่วงเหงาหาวนอนเมื่อก็ไปเสียดสนิท >_<
ข้างนอกนั้นเด็กหนุ่มวัยรุ่นในชุดนักเรียนโรงเรียนนานาชาติชื่อดังแก๊งหนึ่ง
วิ่งข้ามถนนตรงมาที่ร้าน ไม่ใช่ว่าตื่นเต้นที่เห็นผู้ชายหรอกนะ แต่ฉันชอบ
ยูนิฟอร์มโรงเรียนนั้นมากเลย แลดูไฮโซสุดๆ ไม่เหมือนชุดนักเรียนฉัน
สมัย ม.ปลาย T_T คิดแล้ววุ่นน้อยใจจริงๆ ทำไม่ไม่เกิดมารวยกับเขา
บ้างนะเอแคลร์ อ้อ...ลืมบอกไป เอแคลร์คือชื่อของฉันค่ะ >_<

"เข้าไปเร็วๆ พวกฉันจะล่อพวกมันไปทางนั้นเอง!!"

"พวกแกจะทิ้งฉันรอะ --"

"แกวิ่งต่อไปไม่ไหวหรอก"

"เข้าไปเร็วๆ เหอะ พวกมันตามมากันแล้ว!!"

"แต่ว่า..."

"เร็วๆ เข้า!!"

กรีง!! กรีง!!

เสียงกระดิ่งดังขึ้นเมื่อประตูร้านถูกผลักเข้ามาอย่างที่ฉันเคยบอก
เอาไว้ แต่ครั้งนี้มันดังขึ้นพร้อมกับหนึ่งในสมาชิกของแก๊งนั้นซึ่งถูกผลัก
เข้ามาในร้านอย่างกะทันหัน -O- ส่วนพวกที่เหลืออีกสามคนวิ่งผ่านหน้า
ร้านไปแล้ว

ฉันมัวแต่มองตามหลังสามคนนั้นเลยไม่รู้ตัวว่าตอนนี้พื้นที่หลัง
เคาน์เตอร์ถูกบุกรุกซะแล้ว =()= เด็กหนุ่มซึ่งถูกผลักเข้ามาในร้านเมื่อ
สักครู้อยู่ข้างๆ ฉัน แล้วหมวกก็ปัดแดงที่อยู่บนหัวฉันตอนแรกย้าย
ไปอยู่บนหัวเขาตอนไหนเนีย O_O

"มีผ้ากันเปื้อนอีกผืนมั๊ย"

"นะ...นาย!!"

"มีปะ"

เด็กหนุ่มพุดพร้อมกับถอดเสื้อสูทยูนิฟอร์มสีเทาออกมามัดใส่ตู้เก็บ
แก้ว -O-

"O_O นายเข้ามาในนี้ได้ยังไง!!"

"ฮู้วว!!"

เขาเอานิ้วชี้มาแตะที่ริมฝีปากฉัน O_O ตึกๆๆ ได้ยินเสียงหัวใจ
ตัวเองเต้นรัวเพราะเห็นว่าสถานการณ์ไม่ค่อยดี และไม่เชื่อว่าฉันเห็นหน้า
เขาชัดๆ หรือกะ >_< ตะ...แต่ว่าหน้าเขามีบาดแผลเลือดไหลออกมา
ด้วยอะ อ้ายย...ฉันกลัวเลือด >_<

"เลือด!! นะ...นายเลือดออก TOT"

"เร็วเข้า!! ไม่งั้นถอดผ้ากันเปื้อนของเธอออกมา"

"ตะ...แต่ว่านายเลือดออก"

"รู้แล้วน่า รีบๆ ถอดผ้ากันเปื้อนออกมาเร็วๆ เข้า --"

เขาพุดพร้อมกับดึงทั้งผ้ากันเปื้อนสีแดงที่ฉันผูกไว้กับตัว >_<

"นายจะทำอะไรนะ!!"

"เร็วๆ เข้า!! อ่า...ไม่ทันการณ์แล้ว"

เขาหงือตกเมื่อมองออกไปนอกกระจกร้านแล้วพบว่ามี้เด็กหนุ่ม
วัยรุ่นอีกแก๊งวิ่งข้ามถนนตรงมาที่ร้าน แก๊งนั้นใส่เสื้อสูทยูนิฟอร์มสีดำ ฮะ!!
หรือว่า...เด็กหนุ่มพวกนี้เพิ่งมีเรื่องกันมาอะะะ T_T ฮือๆ ได้โปรดอย่า
นำความวุ่นวายเข้ามาในร้านนี้จะได้มัย

"ทำไงดีละ TOT"

"ถ้าเธอถอดผ้ากันเปื้อนออกมาให้ฉัน ฉันจะให้เธอจูบที่หนึ่ง โอเค
ปะ"

"ทำไงดี...ทำไงดี... เลือด...เลือด... พวกนายจะมีเรื่องกันทำไม T_T"

ตอนนี้ฉันเหมือนคนจิตตก ไม่ได้สนใจว่าเขาจะพุดอะไรทั้งนั้น คิด
แต่ว่าตอนนี้ฉันควรจะทำยังไงดี ถ้าแก๊งเด็กหนุ่มสูทสีดำเข้ามาในร้านแล้ว
เจอเด็กหนุ่มคนนี้ ฉันต้องช่วยไปด้วยแน่ๆ TAT คิดได้เช่นนั้นฉันเลยรีบ
หันไปเปิดตู้แล้วหยิบผ้ากันเปื้อนออกมาหนึ่งผืน (ซึ่งเป็นของพี่แมค
พนักงานร้านที่ทำงานกะก่อนหน้าฉัน) ก่อนจะส่งให้เขาทันที

"เอาไปซะ TAT"

"ขอบใจนะ ถ้าไม่โดนตีจนตายซะก่อนฉันจะทำตามคำพูดที่ให้ไว้"

ใช้คำว่า 'ขอบใจนะ' กับคนที่อายุมากกว่าได้ยังไงยะ -_-^ เด็กไม่มีมารยาท แต่ช่างมันเถอะ ขอให้ฉันผ่านเรื่องน่าตื่นเต้นระทึกขวัญครั้งนี้ไปเร็วๆ ทีเถอะ พระเจ้าโปรดคุ้มครองหนูด้วย (/_|_)

กรี้ง!! กรี้ง!!

เสียงกระดิ่งที่ประตูร้านดังขึ้นอีกครั้ง ตั้งแต่ทำงานที่ร้านนี้มาไม่เคยมีครั้งไหนที่เสียงกระดิ่งที่ประตูจะทำให้ฉันรู้สึกใจหายใจคว่ำได้ขนาดนี้ โชคดี...คนที่เดินเข้ามาเป็นนักธุรกิจหนุ่มหล่อ

"เฮ้อออออออออ..."

ฉันถอนหายใจอย่างสุดปอด >O<

"จะเอาอะไร...เอ่อ...ครับ"

-O- ลูๆ เด็กหนุ่มคนนี้ก็ทำหน้าที่แทนฉัน แล้วทำไมนายต้องถามลูกค้าด้วยน้ำเสียงหาเรื่องแบบนี้ด้วยยะ -_-^^ นักธุรกิจหนุ่มหล่อทำหน้าที่เหวอเล็กน้อย

"เอ่อ...จะรับอะไรดีคะ ^_^"

ฉันเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงอ่อนหวานเพื่อแก้ไขสถานการณ์ให้ -_-

"เอสเพรสโซเย็นแก้วหนึ่ง"

"แก้วลิบบาทคะ ^_^"

ขณะที่ฉันกำลังรับเงินจากลูกค้า เด็กหนุ่มหันไปง่วนอยู่ตรงหน้าเครื่องชงกาแฟ -_- เขาชงกาแฟเป็นจริงๆ หรือเปล่าเนี่ย -_-^

"เอสเพรสโซเย็นได้แล้วครับ"

เขาส่งแก้วกาแฟให้ลูกค้าพร้อมกับชำเลื่องมองออกไปนอกร้าน และตอนนี้แก๊งเด็กหนุ่มสูทสีดำกำลังยืนหันซ้ายหันขวาอยู่หน้าร้าน ทำงืดละ TAT

กรี้ง!! กรี้ง!!

คราวนี้ของจริงของแท้แน่นอน แก๊งเด็กหนุ่มสูทสีดำเดินกร่างเข้ามาในร้านแล้ว สวนทางกับหนุ่มนักธุรกิจที่เดินออกไปพร้อมแก้วเอสเพรสโซ

เย็นพอดี เด็กหนุ่มซึ่งยืนอยู่ข้างๆ ฉันรีบดึงหมวกแก๊ปสีแดงลงมาปิดหน้ามากขึ้น ก่อนจะหันไปง่วนอยู่ตรงหน้าเครื่องชงกาแฟอีกครั้ง ส่วนฉัน...

T_T

"มันเข้ามาในร้านนี่รีเปล่าอะ"

"ไม่เห็นเลยอะ"

"แล้วมันหายไปคนนึงได้ยังไง"

"เออ งั้นลองหาดูก่อน"

คนหนึ่งยืนกอดดอกออกคำสั่ง อีกคนเดินวนไปวนมาภายในร้าน ส่วนคนที่หน้าโง่ที่สุดเดินมาชะโงกหน้าดูหลังเคาน์เตอร์ซึ่งฉันยืนอยู่ นั่นทำให้ฉันตื่นเต้นจนฉี่แทบจะราด ได้โปรดรีบบๆ ดูรีบบๆ ไปเถอะ

"เห็นเด็ก D.I.S. เข้ามาในนี้บ้างปะ"

คนที่ชะโงกหน้าดูหลังเคาน์เตอร์เอ่ยขึ้น แต่ฉันทำหน้าที่มึนใส่เขา

--

"ถามฉันเหรอะ"

"เธอคิดว่าฉันพูดกับไอ้เด็กชงกาแฟด้านหลังเธออะ"

"-- เห็นแต่วิ่งผ่านหน้าร้านไปทางนั้น"

ฉันพูดพร้อมกับชี้ไปทางที่เด็กหนุ่มสามคนนั้นวิ่งผ่านไปตอนแรก "นั่นฉันรู้แล้วละ แต่อยากรู้ว่าเพื่อนมันอีกคนหลงเข้ามาในร้านนี้หรือเปล่า"

"ถ้าหลงเข้ามาในร้านนี้จริง นายคงเห็นแล้วละ --"

"ยัย...!!"

"ไปเหอะ!!"

คนที่ยืนกอดดอกออกคำสั่งก่อนจะหันหลังเดินนำหน้าเปิดประตูออกจากร้านไป โดยมีอีกสองคนเดินตามออกไปเป็นขบวน พอประตูร้านปิดลงฉันแทบจะทรุดลงไปกองกับพื้น ทั้งๆ ที่ยืนอยู่กับที่แต่กลับรู้สึกเหนื่อยเหมือนไปวิ่งมาหนึ่งกิโล TOT

"พวกนั้นไปหมดแล้ว นายไอเคไอซะ"

"..."

||

ฉันหันไปมองเด็กหนุ่มที่ยืนเหงือแตกพลั้กอยู่ตรงหน้าเครื่องชงกาแฟ
นี่เขากลับขนาดนั้นเลยหรอ แต่เอ๊ะ...ทำไมหน้าเขาซีดจัง

"นายโอเคี่เปลาอะ"

"อะ...โอเค"

พอลิ้นเสียงเด็กหนุ่มก็ล้มลงไปนอนที่พื้นทันที เฮ้ย!! นายเป็นอะไร
เนี่ย >_< ที่พื้นมีเลือดเต็มไปหมดเลย ตะ...ตั้งแต่เมื่อไรกัน ฉันเห็นเขา
กุมท้องเอาไว้ โอ๊ย!! เลือดไหลออกมาจากตรงนั้นนั่นเอง สงสัยว่าจะโดน
มีดแทงมาแหวงๆ เลย ทำไมเมื่อกี้ไม่ทันสังเกตนะ อ้าก!! ฉันควรทำไงดีละ
เลือด...เลือด... ใจัว...เลือด TOT

"เลือดนายเต็มพื้นเลยอะ TAT"

"เจ็บอะ >_<"

"เฮ้ย! ทำใจดีๆ ไว้ก่อน"

"อ้อ ทนไหว"

เขาพูดพร้อมกับยิ้มแห้งๆ มาให้ฉัน ทำไมในเวลาแบบนี้ยังจะยิ้ม
อีก บ้าหรือเปล่า

"เดี๋ยวฉันโทรเรียกรถพยาบาลให้นะ"

"ไม่เอา >_<"

เด็กหนุ่มเข้ยมมือมารั้งมือฉันไว้อย่างอ่อนโยน ท่าทางของเขา
ดูเหมือนเด็กประถมซะมัด >_< นี่เขาอยู่ ม.ปลาย จริงหรือเปล่าเนี่ย

"แล้วให้ฉันทำไงดีละ"

"ไม่ไปโรงพยาบาล"

"แต่เลือดนายไหลอะ เลือด...เลือด...เลือด... TAT"

"ฉันเกลียดโรงพยาบาล"

"แต่ว่านายเลือดไหลอยู่นะ นายอาจจะตายได้ถ้าไม่ไปโรงพยาบาล"

"กลัวฉันจะผิดคำพูดหรือไง"

"นายพูดเรื่องอะไรเนี่ย เดี่ยวฉันจะเป็นคนพามาไปโรงพยาบาลเอง"

บ้าจริงๆ เลย ทำไมนายไม่วิ่งไปที่โรงพยาบาลตั้งแต่แรกนะ วิ่ง
มาที่นี่ทำไมกัน TAT เกิดมาตายในร้านนี้จะทำยังไง ไม่ได้ๆ นายอย่ามา

ตายในร้านนี่นะ >_<

ฉันมองออกไปนอกกระจกร้าน ตอนนี่แก๊งเด็กหนุ่มสุทสีด้า
อันตรธานหายไปหมดแล้ว โอเค!! ทางสะดวก

"ไปกันเถอะ!! พี่สาวคนนี้จะพานายไปโรงพยาบาลเอง"

"พี่สาวเธอ!! --"

"ใช่ พี่สาวคนนี่แหละ!!"

"เธออายุมากกว่าฉันนี่แหละ"

"นายไม่มีเวลามาพูดเรื่องอายุแล้วนะ รีบไปกันเถอะ"

"เธอเป็นหนูนาเธอะ ไร้อุ"

"หนูนาอะไร ฉันไม่ได้ชื่อหนูนาละ -- ชื่อโบราณแบบนี้สมัยนี้
ยังมีคนใช้ด้วยเธอ"

"ฉันไม่จับกับคนที่เป็หนูนาละ >_<"

ตอนนี้ฉันรู้สึกว่าการเจ็บปวดของบาดแผลทำให้เด็กหนุ่มคนนี้
เพื่อเจ้อใหญ่แล้ว หนูนาจะเป็นชื่อแฟนสาวของเขาบ้าง แต่จะไม่จับ
อะไรกันฉันไม่รู้เรื่องด้วยหรอกนะ แต่นายจะมาตายในร้านนี้ไม่ได้ TOT
'ปิดร้านชั่วคราว!!'

หลังจากแปะป้ายเรียบร้อยแล้วฉันต้องใช้แรงมหาศาลในการแบก
ร่างเด็กหนุ่มที่ตัวโขกเลือดขึ้นรถแท็กซี่ไปโรงพยาบาล -- บ้าที่สุด
ไม่ใช่เรื่องของตัวเองเลยแท้ๆ ทำไมตอนนี้ร่างกายอันสูงใหญ่ของเขาแลดู
ไร้เรี่ยวแรงแบบนี้เนี่ย

"นี่...นายห้ามหัลบนะ มองหน้าฉันสิ!!"

ฉันตบหน้าเด็กหนุ่มเบาๆ เพื่อเรียกสติ เพราะตอนนี้ตาเขาปริ่มาก
มองๆ ดูแล้วเขาน่าจะอายุน้อยกว่าฉันสักสองปี ตอนที่ฉันอายุเท่านั้น
ฉันยังไปเที่ยวสวนสนุกกับเพื่อนอยู่เลย -- นายอย่ามาอายุสั้นได้มัยยะ
T_T อยู่ๆ ฉันก็แอบนำตาไหลออกมาซะงั้น

"อา...เจ็บจัง"

เด็กหนุ่มส่งเสียงครางออกมาอย่างทรมาน

"แข็งใจไว้ก่อน อย่านอนหัลบนะ ฉันกำลังพานายไปโรงพยาบาล"

"โรงพยาบาล!! ผมเกลียดโรงพยาบาล >_<"

"นายต้องสู้นะ"

ฉันจับมือของเขาเป็นการให้กำลังใจ

"อยะ...อย่าปล่อยมือผม...นะนูนา"

เสียงของเด็กหนุ่มช่างแผ่วเบา ฉันจับมือเขาเอาไว้แน่นสุดๆ ทำให้เขาเพื่อแต่ชื่อหนูนาเนี่ย -- แฟนนายนี่ชื่อโบราณจัง

"ไม่ปล่อย ฉันไม่ปล่อยมือนายหรอก อดทนอีกนิดเดียวนะ"

"^_^"

เขายิ้มบางๆ มาที่ฉัน โอ...ตอนนี้หน้าเขาซีดเหลือเกิน ฉันรู้สึกสงสารอย่างบอกไม่ถูก

"อ้อ...เรื่องที่ตกลงกันเอาไว้ จะให้ทีหลังนะ"

"ตกลง? ฉันตกลงเรื่องอะไรกับนาย --"

"อย่าลืมทวงล่ะ"

เขาพูดเรื่องบ้าอะไรไม่รู้ แต่ตอนนี้ฉันรู้สึกว้าวๆ แท้จริงซ้าเกินไปแล้ว เอ้อ ชีวิตคนนะคะไม่ใช่ผักปลา

"ช่วยจับเร็วๆ หน่อยสิคะ"

ฉันหันไปเร่งพี่คนจับแท็กซี่ ไม่นานนักเราก็มาถึงโรงพยาบาล เขาถูกส่งตัวเข้าห้องฉุกเฉินทันที ฮู้ววว!! ขอให้ปลอดภัยทีเถอะ ฉันภาวนาอยู่ในใจ ทั้งๆ ที่เด็กหนุ่มคนนี้เป็นใครที่ฉันไม่เคยรู้จักมาก่อนเลยก็ตาม

"ฉันเชื่อว่านายเป็นคนดี...พระเจ้าต้องคุ้มครอง!!"

ฉันพูดกับตัวเองเบาๆ ที่หน้าห้องฉุกเฉิน ก่อนจะเดินจากมา...

2

หลังจากวันนั้นชีวิตของฉันก็ดำเนินเข้าสู่โหมดปกติ ไม่มีเรื่องอะไรให้ตื่นเต้นเกินเหตุ แต่พอสองอาทิตย์ผ่านไปดูเหมือนความปกตินั้นจะถูกทำลายลงเสียแล้ว

"โกโก้เย็นซักแก้วสิพี่สาว!!"

เสียงยียวนกวนประสาทที่ลอยข้ามเคาน์เตอร์มาทำให้ฉันต้อง
เงยหน้าจากแมกกาซีนขึ้นมามอง และเมื่อเห็นหน้าเจ้าของเสียงฉันถึงกับ
ผงะไปเลยทีเดียว =(=

"นาย...?"

"จำผมได้หรือเปล่า ^_^"

"นายเป็นหนึ่งในสมาชิกของวงซูเปอร์จูเนียร์อะไรทำนองนี้รีเปล่า
นะ เอ๊ะ!! ว่าแต่ทำไมนายพูดไทยได้ด้วย -O-"

"-_-^ หน้าผมดูบอยแบนด์ขนาดนั้นเลยหรอ"

เขาพูดพร้อมกับเอามือขี้ผมที่ดูยุ่งอยู่แล้วให้ยุ่งยิ่งกว่าเดิม -O-
ไม่รู้ว่าทรงผมแบบนี้มันฮิตได้ยังไงกัน ไม่เข้าใจเลยจริงๆ -_-

"ทำไมฉันต้องจำนายได้ด้วยล่ะฮะ นายเป็นใครกัน"

"จำไม่ได้จริงๆ นะหรอ >_<"

"นายจะมากินโกโก้หรือมาเล่นเกมทศกัณฐ์ล่ะ"

"ผมงอนแล้วนะ >_<"

"-_- เชิญ"

จริงๆ ฉันจำได้นะ แต่ว่าเด็กหนุ่มคนนี้ดูดีขึ้นกว่าตอนนั้นมากจนฉัน
ไม่แน่ใจสักเท่าไร -_- อย่างน้อยบนหน้าเขาก็ไม่มีเลือดแล้ว >_< มีแต่
ไบหน้าขาวๆ ใสๆ ปากชมพูแลดูเหมือนดาราเกาหลีพิกล

"เงินที่ตกลงกันไว้ก็ชิงได้สินะ ฮะๆๆ"

"-O- ฉันไปตกลงอะไรกับนายไว้หรอ"

"พี่จำได้ก็บอกมาเหอะ"

"เออ ฉันจำได้ก็ได้อ!!"

"นั่นไง >_<"

"แต่..."

"พอพูดเรื่องข้อตกลงแล้วจำได้ขึ้นมาเลยนะ"

"ฉันกำลังจะพูดว่าฉันจำไม่ได้ว่าตกลงอะไรกับนายเอาไว้ -_-"

"จริงอะ -_-"

"ฉันคิดว่านายตายไปแล้วซะอีก"

"TT_TT ใจร้ายยยยยยยยย"

"นี่นายอย่ามาง้อแง้แง้แ้วนี่นะ -_-"

"นูนาใจร้ายว่ะ"

"ฉันไม่ได้ชื่อหนูนา ใครจะชื่อโบราณแบบนั้นกัน -_-"

"แล้วนูนาชื่ออะไรอะ"

"นายเรียกฉันว่าหนูนาแล้วยังมาถามว่าฉันชื่ออะไรนี่นะ -_-"

"เอแคลร์!! เอแคลร์เหรออ -O-"

"O_O นายรู้จักชื่อฉันได้ไงอะ"

"มาใกล้ๆ สิ แล้วผมจะบอก"

ฉันมองสายตาเจ้าเล่ห์ของเด็กหนุ่มคนนี้อย่างไม่ไว้ใจ และอดเคลือบแคลงใจเสียไม่ได้ว่าเขารู้ชื่อฉันได้ยังไงกัน เลยขอเขยิบตัวเข้าไปฟังนิดหนึ่ง

"ว่ามา"

"เข้ามาอีกดิ"

"อะไรของนาย!!"

ฉันเขยิบตัวเข้าไปใกล้เด็กหนุ่มคนนี้อีกหน่อย

"บอกมา"

"เข้ามาใกล้กว่านี้ได้ ผมไม่แอบมองร่องอกหนูนาเหรอกน่า"

"นี่นาย!! =()="

ฉันรีบเอาแขนโอบรัดตัวเองทันทีที่เขาพูดจาลามกจนเปรตออกมา

"ผมดูน่ากลัวขนาดนั้นเลยหรอะ"

"ไปเลยไป! ฉันไม่อยากรู้แล้ว"

>_< ฉันรีบถอยกรูดมาตั้งหลักทันที

"โอเคๆ บอกให้ก็ได้ ^^"

เขายิ้มอย่างเจ้าเล่ห์แล้วชี้นิ้วมาที่หน้าอกฉัน O_O

"หะ...หมายความว่าไงอะ!! O()O"

"เข้มกัดนั่นไง"

"-O-"

